

за да убѣди италиянското правителство, че е въ интереса на общата свобода, на европейския миръ, на Италия, на човѣщината да залѣгне и самò то и заедно съ другитѣ велики сили да се избави тоя народъ отъ варварското турско иго, подъ което стене и страда тѣй много. Излишно е да забѣлѣжа тукъ, до каква степенъ всичко това ни трогваше и какъ отправяхме и ние къмъ събранитѣ въ голѣмо число членове отъ тоя комитетъ нашитѣ най-тепли благодарения отъ името на нашия народъ.

Вечерята сѣщия день бѣхме пакъ на госте у Распони и зехме сбогомъ отъ тоя благороденъ, вѣжливъ, великодушенъ, тѣй симпатиченъ и тѣй услужливъ за насъ господинъ.

Часа на 10½ другарьтъ ми г. Цанковъ тръгна по най-късия пътъ за Виена, а азъ останахъ за другия день.

VII.

Отъ Римъ прѣзъ Флоренция за Виена.

25 ноемврия (7 декемврия), четвъртъкъ.

Въ него день, часа на 10 и 45 м. азъ тръгнахъ отъ Римъ за Флоренция. На желѣзницата се запознахъ случайно съ едно английско семейство, баща и дъщеря. Тѣ идѣха отъ Австралия, но, когато въ разговора узнаха, че говорещиятъ съ тѣхъ се казвалъ Балабановъ и билъ единъ отъ българскитѣ делегати, тѣ като че да се срѣщнаха съ едно отколѣ тѣмъ познато лице, зарадваха се отъ душа, па станаха и баща, и дъщеря да му подадатъ ржка, като сжщеврѣменно бащата му подаваше и картата си съ име М-г James Bonwik и го канѣше, ако би че ще има да се върне отново въ Англия до 1 идущи февруария, да иде безъ друго да ги посѣти въ Лондонъ по указания адресъ. Тѣ идѣха отъ Австралия, но тѣ всичко знаяха за нашитѣ